

Φαίη Φραγκλοκάτου

8

invisiblegulag.wordpress.com

Διανέμεται με άδεια Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0.

8 (okto) © 2023 by Faye Fragkiskatou is licensed under CC BY-NC-ND 4.0.

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

Φαίη Φραγκισκάτου, Αθήνα 2023

Το **8** δημοσιεύτηκε σε συνέχειες στο ιστολόγιο **invisibliegulag.wordpress.com**

μεταξύ 31/08 έως και 02/10 του 2023

επιμέλεια εξωφύλλου: Βασίλης Καμπούρης

Πρόλογος: Οχτώ μόνο

Το καλοκαίρι στην Φλώρινα έμοιαζε σχεδόν πάντα υποφερτό. Τουλάχιστον τα οχτώ χρόνια που ζούσε στην πόλη. Κάθε βράδυ η δροσιά του ποταμού σκορπιζόταν στα δρομάκια του κέντρου δίνοντας της το κίνητρο να βγει από το σπίτι. Στην αρχή η Φλώρινα ήταν για αυτήν μια μορφή φυλακής. Δε μπορούσε να ταξιδέψει εκτός πόλης τα πρώτα δύο χρόνια. Μετά της επιτράπηκαν οι βόλτες εντός νομού, σιγά σιγά σε ολόκληρη την Δυτική Μακεδονία και τον τελευταίο χρόνο πλέον μπορούσε να ξαναγυρίσει στην Αθήνα ή στην Θεσσαλονίκη αν το ήθελε. Μόνο που δεν το ήθελε. Η Ηρώ είχε αφεθεί στην ανωνυμία της μικρής βαλκανικής πόλης, στην χωρίς άγχος καθημερινότητα των ιδιαίτερων μαθημάτων στο σπίτι της, στην ασφάλεια των βραδυνών αποδράσεων με τις φίλες της και στις βόλτες στον λόφο. Επέλεξε να παραμείνει στην Φλώρινα και στη βασική ρουτίνα της εκεί ζωής της. Υπό τον όρο ότι δε θα ξανάβλεπε ποτέ τον Κωνσταντίνο όσο ζούσε. Σε αυτό υπήρξε κάθετη από την πρώτη μέρα που έφτασε στη Φλώρινα. Εκείνος επέλεξε να έρχεται σε επαφή μαζί της τηλεφωνικά, μέσω ενός δικηγόρου του στη Θεσσαλονίκη. Ένα χρόνο πριν, ο δικηγόρος της ανακοίνωσε ότι οι όροι της συμφωνίας εκπληρώθηκαν και μπορούσε πλέον να εγκατασταθεί όπου εκείνη επιθυμούσε χωρίς να ενημερώσει κανέναν. Του απάντησε ότι θα παρέμενε στη Φλώρινα. Συνέχισε να ζει στην πόλη με τον ρυθμό που είχε συνηθίσει.

Το καλοκαίρι στη Φλώρινα έμοιαζε πάντα υποφερτό, όμως φέτος τα κυνικά καύματα τα ένιωθε όπως τους παλιούς καύσωνες της Αθήνας, αφόρητα. Η υπερβολική ζέστη της προκαλούσε μια νευρικότητα που της έφερνε στο μυαλό όλα όσα προσπαθούσε να αφήσει πίσω. Όπως εκείνο το πρωινό πριν οχτώ χρόνια που δεν μπόρεσε να φτάσει στα Γιάννενα. Ο Κώστας με την στρατιά δικηγόρων του κατάφερε να χορηγηθεί εισαγγελική εντολή για εγκλεισμό της σε κλινική λόγω απόπειρας αυτοκτονίας. Ο μοναδικός συγγενής της ζούσε μόνιμα στην Αγγλία, η Νίνα ως παλαιά πληρεξούσια δικηγόρος της, κατέθεσε αίτημα στον εισαγγελέα ώστε να νοσηλευτεί για ψυχιατρική παρακολούθηση. Το ατύχημα στη Θεσσαλονίκη κατά έναν μαγικό τρόπο είχε καταγραφεί στο βιβλίο συμβάντων της ΕΛ.ΑΣ. ως απόπειρα αυτοκτονίας. Εκείνη τότε δεν είχε τον χρόνο να τα ψάξει όλα αυτά. Προείχε να καταφέρει να φύγει. Ο Κώστας όμως είχε όλο τον χρόνο εκείνες τις μέρες να στήσει τη δική του εκδοχή. Όταν σιγουρεύτηκε ότι εκείνη θα έφευγε, φρόντισε να την συναντήσει με διακριτική αστυνομική παρουσία την ώρα που έβγαινε από το Ταμείο Παρακαταθηκών & Δανείων. Καθώς την πλησίασε, εκείνη αποπειράθηκε να χωθεί στην κίνηση των αυτοκινήτων στην Ακαδημίας, δύο ένστολοι όμως την σταμάτησαν και την οδήγησαν αρχικά στο Τ.Α. Συντάγματος, από όπου την παρέλαβε ιδιωτικό ασθενοφόρο κλινικής των βορείων προαστείων. Μετά από δύο μέρες παραμονής στην κλινική, ο Κώστας την πήρε με το αυτοκίνητο και την πήγε στην ίδια κλινική όπου είχε νοσηλευτεί μετά το ατύχημα στη Θεσσαλονίκη.

Το ταξίδι δεν το θυμόταν σχεδόν γιατί κοιμόταν καθόλη την διάρκεια υπό την επήρεια ηρεμιστικών. Μετά από δέκα μέρες, πήρε εξιτήριο έχοντας κάνει την εξής συμφωνία μαζί του: Η Ηρώ θα παρέμενε σε μια μικρή επαρχιακή πόλη για όσο καιρό έκρινε εκείνος ότι χρειαζόταν. Δε θα μπορούσε να ταξιδέψει εκτός πόλης, ούτε να βρεθεί στο Μπρίστολ όπου ζούσε ο ξάδερφός της. Θα εξουσιοδοτούσε εκείνον ώστε να κλείσει τις εκκρεμότητες που άφησε με τη δουλειά της, το διαμέρισμα που εγκατέλειψε στην Αθήνα και να ενημερώσει τη λογίστρια της και τον ξάδερφό της ότι εκείνη έπαθε νευρικό κλονισμό λόγω υπερκόπωσης και επιχείρησε να αυτοκτονήσει. Παρότι είχε κάποια χρήματα σε τράπεζα στο Μπρίστολ, χρήματα που της είχε κληροδοτήσει η θεία της μετά τον θάνατό της, εκείνος θα της χορηγούσε κάθε μήνα ένα ποσό για το ενοίκιο και τα έξοδά της στην πόλη διαμονής της. Έσκιζε ενώπιον της την έννομη βεβαίωση αφού πρώτα της εξήγησε ότι έτσι κι αλλιώς τέτοιου τύπου έγγραφα δε γίνονται δεκτά στα ελληνικά δικαστήρια. Το μόνο που του ζήτησε, ήταν να μην τον δει ποτέ ξανά. Το δέχτηκε ήρεμα χωρίς να της φέρει αντιρρήσεις. Εκείνη δεν ήξερε που θα μπορούσε να εγκατασταθεί. Της πρότεινε την Ξάνθη και σαν από ένστικτό του απάντησε ότι θα προτιμούσε κάπου που να έχει ποτάμι. Δεν το συζήτησαν άλλο.

Παίρνοντας το εξιτήριο, ο Κώστας την πήρε με το αυτοκίνητο και την πήγε στο σπίτι στη Θεσσαλονίκη. Αφού την άφησε να ξεκουραστεί λίγες ώρες, έριξε μπροστά της όλα τα ηρεμιστικά που της είχαν δώσει από την κλινική για την ολοκλήρωση της αγωγής, στην λεκάνη της τουαλέτας. Την βοήθησε να ντυθεί και την πήγε βόλτα με το αυτοκίνητο στην αγαπημένη της διαδρομή από τα κάστρα ως κάτω στο κέντρο και από κει ξανά στο μαγαζί στους Νέους Επιβάτες. Την άφησε να πιει όσο είχε ανάγκη, μετά την πήγε στο μπαρ που έπαιζαν ζωντανά παλιά μπλουζ οι φίλοι του. Γυρίσαν στο σπίτι το πρωί και βάζοντας την για ύπνο την φίλησε όπως συνήθιζε πολλά χρόνια πριν ενώ την άκουγε να μονολογεί "τουλάχιστον ένας αποχαιρετισμός". Η Ηρώ ξύπνησε αργά το επόμενο μεσημέρι μόνη στο σπίτι, έχοντας στο μαξιλάρι της ένα σημείωμα που έγραφε:

"Ένας αποχαιρετισμός, τουλάχιστον. Θα συνέβαινε κι αυτό. Στην τσάντα σου θα βρεις όλα όσα ήταν εκεί τη Δευτέρα που σταμάτησα την παλαβομάρα σου να συναντήσεις τον Ηλία. Εκτός από την ένορκη βεβαίωση που ήταν άχρηστη εξ αρχής. Σου έχω αφήσει όμως το αντίτυπο της παλιάς δικογραφίας αν θες να χεις κάτι να θυμάσαι ντε και καλά από το παρελθόν. Η Νίνα δεν πρόκειται να σε ενοχλήσει, κανείς δεν πρόκειται να σε ενοχλήσει ξανά. Στο λογαριασμό μισθοδοσίας σου θα βρεις 5.000 ευρώ προκειμένου να ξεκινήσεις με το νέο σπίτι. Κάθε μήνα θα υπάρχει κάποιο ποσό για τα έξοδά σου, δε χρειάζεται να κλείσεις τον λογαριασμό. Μόλις ανακτήσεις το κινητό σου τηλέφωνο, θα μπορείς να επικοινωνήσεις με τον ξάδερφό σου, αφού πρώτα του έχω μιλήσει. Για τα διαδικαστικά, αλλαγή ΔΟΥ, κτλ θα συνεννοηθώ εγώ με τη λογίστριά σου. Δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα που να σε αγχώνει, δε χρειάζεται πια να σκέφτεσαι γιατί έφυγα τότε. Δες τη δικογραφία και πορέψου. Στο κινητό που σου γράφω θα καλέσεις τον οδηγό ταξί που θα σε πάει στην Φλώρινα στον Αλέκο, παλιό μου συνεργάτη και φίλο. Θα σε φιλοξενήσει λίγες μέρες και θα σε φέρει σε επαφή με μεσίτη για να βρεις σπίτι. Σε χαιρετώ μωρό μου".

Κάπως έτσι, οχτώ χρόνια πριν, η Ηρώ άφησε οριστικά πίσω της Αθήνα και Θεσσαλονίκη για να ζήσει στην Φλώρινα, όπου όλα γίναν τόσο εύκολα σαν να βρισκόταν στο αγαπημένο της βιβλίο με την Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων. Βρήκε εύκολα ένα μικρό και ήσυχο διαμέρισμα κοντά στο ποτάμι, βρήκε εξίσου εύκολα μια εργασία ημι-απασχόλησης, βρήκε μια παρέα τριών γυναικών που την συντρόφευαν σταθερά ως φίλες και αφέθηκε στην επιφανειακή λήθη. Ξέχασε τον Ηλία, την Νίνα, την παλιά της ζωή στην Αθήνα. Ξέχασε την παλιά δικογραφία που την ενέπλεκε στο εμπόριο της ηρωίνης με τον δικαστή να την απαλλάσσει λόγω αμφιβολιών. Ξέχασε την μυστηριώδη εξαφάνιση της παλιάς καβάτζας του Κώστα, τα βραδινά τηλεφωνήματα του φίλου της, την φωνή του όταν της έλεγε για τον χαρτοφύλακά της που ο ίδιος δε θα μπορούσε να είχε δει.

Έγινε μια από κείνες τις μεσήλικες απροσδιόριστης ηλικίας γυναίκες που επιθυμούν τα βλέμματα να τις προσπερνούν και να μην διασταυρώνονται. Το μόνο που δεν ξέχασε τα οχτώ χρόνια που πέρασε στη Φλώρινα ήταν εκείνο το παραμύθι του Λ. Κάρολ που αγαπούσε. Διάβαζε διάφορα αποσπάσματα στους μαθητές της των αγγλικών. Σε ένα από αυτά η Αλίκη ρωτούσε τον Λαγό πόσο κρατάει το για πάντα και ο Λαγός της έλεγε ότι κάποιες φορές το για πάντα κρατάει ένα δευτερόλεπτο. Καμιά φορά όμως το για πάντα μπορεί να κρατήσει οχτώ χρόνια. Μόνο οχτώ.

Μετά τον πρόλογο: 1 – Arabian knights*

I heard a rumour
it was just a rumour
I heard a rumour
what have you done to her?

Το ρεφρέν της Σούζι ακούγονταν από τα ηχεία του πικαπ την ίδια ώρα που βιβλία, σιντι και μικροαντικείμενα εκσφενδονίζονταν στο πάτωμα. Αν και έβρισκε την όλη σκηνή ρετρό και λίγο αστεία, η ιδέα ότι έπρεπε να καθαρίσει ότι απέμεινε από το μικρό της καθιστικό, έκανε την Ηρώ να θέλει να βάλει τις φωνές.

- Πώλυ δεν είσαι πλέον ροκ ν ρολ περσόνα ούτε 30 χρονών για να σπας τα μπάσα που σου αγόραζε ο μπαμπάς. Είσαι ένας μεγαλογιατρός άνω των 50 και το να διαλύεις τα λίγα μου έπιπλα επειδή αρνούμαι να ρθω στη Θεσσαλονίκη στη συναυλία που θα παίζεις, είναι τουλάχιστον γραφικό. Κόφτο και έλα στον καναπέ να πούμε καμιά κουβέντα αφού έκανες όλο αυτόν τον δρόμο για να με καλέσεις.

Ήξερε ότι τα λόγια της θα τον εκνεύριζαν περισσότερο αλλά στο τέλος θα ρχόταν στον καναπέ. Ή στο κρεβάτι. Ο Παύλος της δεκαετίας του 90, σαν μουσικός και άνθρωπος ήταν ευθύς, ζεστός και παρορμητικός. Δεν τον είχε φοβηθεί ποτέ στο παρελθόν, όταν τριγύρναγε με την μπάντα. Ένωθε μεγάλη οικειότητα με τον Παύλο κι ο Κώστας την εποχή της μπάντας είχε άλλα να ασχοληθεί. Όσα εύκολα ένωσε τον Παύλο αδελφή ψυχή της, εξίσου τόσο εύκολα απέφυγε κάθε επικοινωνία μαζί του μετά την σύλληψή της. Κάποτε νοσηλεύτηκε δύο φορές στην κλινική του, όμως εκείνη δεν έδειξε κανένα σημάδι ότι τον αναγνώρισε. Τρία χρόνια και κάτι νωρίτερα από εκείνο το πρωινό που ο Παύλος πέταγε ότι έβρισκε μπροστά του στο καθιστικό της Ηρούς, την επισκέφτηκε στην Φλώρινα σχετικά με τον ιατρικό της φάκελο. Η Ηρώ ένωθε να μην απειλείται από τα φαντάσματα του παρελθόντος κι εκείνος έψαχνε κάτι από τον παλιό του εαυτό ως μουσικό. Σταμάτησαν να προσποιούνται ότι δεν θυμούνταν τίποτα. Έκτοτε ένα σαββατοκύριακο κάθε μήνα ο Παύλος το περνούσε στη Φλώρινα. Συχνά πυκνά την προσκαλούσε σε διάφορα μουσικά δρώμενα της Θεσσαλονίκης ή της ζητούσε να τον συνοδεύσει σε ταξίδια κοντινά. Εκείνη δε δεχόταν ποτέ.

Ο Αύγουστος για τους γιατρούς είναι ένας μήνας ραστώνης, οικογενειακών διακοπών και κοινωνικών συνευρέσεων. Δεν περίμενε τον Παύλο στην Φλώρινα στις ήσυχες μέρες του Αυγούστου. Κι όμως εκείνος είχε έρθει απρόβλεπτα ένα Σάββατο πρωί για να την πείσει να τον ακολουθήσει σε ένα λαιβ επανένωσης παλιών σχημάτων που χε παίζει μπάσο. Ακούγοντας την Ηρώ να λέει μονότονα ότι δεν ένωθε έτοιμη να επισκεφτεί την Θεσσαλονίκη ή την Αθήνα, ο Παύλος εξεράγη. Αφού πέταξε στο πάτωμα ότι υπήρχε σε εμφανές σημείο-πλην των δίσκων βινυλίου, έκατσε τελικά δίπλα της στον καναπέ χωρίς να την κοιτάει, λέγοντας χαμηλόφωνα:

- Πως είναι δυνατό να χεις τόσα φαντάσματα στο μυαλό σου; Ο Κώστας ζει χρόνια τώρα μόνιμα στη Νέα Υόρκη, η Νίνα πέθανε. Κι εσύ τρέμεις με την ιδέα να ρθεις για ένα βράδι στη Θεσσαλονίκη. Χάπια δεν παίρνεις, βοήθεια δε θες. Τι στο διάολο μπορώ να κάνω για να σε παροτρύνω να αφήσεις πίσω τις εμμονές σου;

Ένωσε σαν να τη διαπερνά ηλεκτρικό ρεύμα. Τρεις λέξεις όλες κι όλες. "η Νίνα πέθανε". Έπρεπε να δείξει ατάραχη αλλιώς θα σταμάταγε να της μιλά. Κι έτσι δε θα μάθαινε τίποτα περισσότερο. Θα προδιδόταν αν το παρατράβαγε με τη συζήτηση. Και η Ηρώ δεν ήθελε ο Παύλος να καταλάβει ότι αγνοούσε για τον θάνατο της Νίνας και τα ίχνη του Κώστα.

- Παύλο ξέρεις μέσες άκρες τις συνθήκες αλλαγής στη ζωή μου. Δε μου είναι ευχάριστο να τριγυρνάω στην Θεσσαλονίκη ή στην Αθήνα. Όχι γιατί φοβάμαι απόντες ή πεθαμένους. Γιατί φοβάμαι τον εαυτό μου. Έχω

πειστεί ότι έχω βρει την ηρεμία μου, μπορεί σε σένα να δείχνω ερημίτισα αλλά ούτε χάπια παίρνω, ούτε φοβίες και νευρώσεις με κατατρέχουν. Ζω ήσυχα, αποτραβηγμένη από συνήθειες του παρελθόντος. Μου αρέσει. Με φοβίζει να θυμηθώ μέρη, ακούσματα, ανθρώπους που συνάντησα πριν 20 και βάλε χρόνια. Αυτό είναι όλο. Δε μου φταις εσύ σε κάτι.

- Σαν φίλος και σαν γιατρός θα ήθελα να σε έβλεπα λιγότερο αποστασιοποιημένη, περισσότερο χαρούμενη με όλα αυτά που λες ότι σε ηρεμούν. Όμως δεν πρόκειται να σου δώσω χάπια ή να σε στείλω σε ψυχίατρο. Θα συνεχίσω να σετσιγκλάω μπας και ξυπνήσει ο παλιός σου εαυτός.

Την αγκάλιασε και την σήκωσε απαλά από τον καναπέ. Η Ηρώ ήξερε τι θα συνέβαινε. Δεν έβρισκε κανένα λόγο να το σταματήσει. Η οικειότητα που συνέχιζε να της προκαλεί ο Παύλος ήταν το πιο χειροπιαστό συναίσθημα που είχε νιώσει. Όμως δεν ήταν μόνο η ανθρώπινη οικειότητα που της έλειπε. Της έλειπε και η απάντηση στην επωδό του ρεφρέν της Σούζι. Η Νίνα πέθανε, είτε ο Παύλος. Σίγουρα ήταν αλήθεια και ίσως είχε περάσει ήδη καιρός. Πως πέθανε όμως, Πότε ακριβώς; Ένωθε βέβαιη ότι δεν είχε πεθάνει από φυσικά αίτια και ότι για τον θάνατό της ευθυνόταν ο Κώστας. Αλλά για ποιο λόγο τη σκότωσε; Ένωσε ότι έπρεπε να βρει την απάντηση στη μετέωρη ερώτηση από τα ηχεία του πικάπ.

” Άκουσα μια φήμη. Μόνο μια φήμη. Άκουσα μια φήμη. Τι της έκανες;”

*(Arabian Knights – Siouxsie and the Banshees- Juju , 1981 Polydor)

Μετά τον πρόλογο: 2 – Hunter’s moon*

It must be the hunter’s moon
and I’m searching the hills for you
underneath the hunter’s moon
sticks and rivers lead to you

Τέλος Αυγούστου πάντα δρόσιζε. Το φεστιβάλ στο Νεστώριο τελείωνε αρχές του μήνα και οι εκδρομείς αραίωναν μετά τον δεκαπενταύγουστο. Το βράδι η θερμοκρασία στον οικισμό της Χρυσής έφτανε τους 10 βαθμούς ενώ πάνω στην λίμνη στους Αρρένες ήταν αδύνατη η διανυκτέρευση. Η Χρυσή ήταν το τελευταίο μακεδονίτικο χωριό σ’ εκείνη την πλευρά του Γράμμου, ο επόμενος οικισμός δυτικά πλέον άνηκε στην Ήπειρο. Οι φίλες της Ηρούς είχαν ανακαλύψει την Χρυσή σε μια πεζοπορική εκδρομή, καθώς η μια από τις τρεις είχε κληρονομήσει κάποιο πατρογονικό σπίτι στον οικισμό και έκτοτε συνήθιζαν να πηγαίνουν μια καλοκαιρινή εκδρομή κάθε χρόνο στον Γράμμο. Το ραντεβού για το βουνό ήταν σε ένα καφέ στην κεντρική πλατεία και περιμένοντας την οδηγό, η Ηρώ άκουσε το κινητό της να χτυπάει. Το απάντησε μηχανικά χωρίς να κοιτάξει την οθόνη, νομίζοντας ότι ήταν η φίλη που περίμενε. Άκουσε μια ουδέτερη αντρική φωνή, όπως αυτές στις τηλεφωνικές προωθήσεις προϊόντων.

- Καλή σας μέρα, η κα Βασιλείου;

- Η ίδια...

- Σας καλώ από την κλινική Remedium στη Θεσσαλονίκη προκειμένου να επιβεβαιώσουμε το αυριανό σας τσεκ απ.

- Κάποιο λάθος κάνετε, δεν έχω κλείσει κάποιο τσεκ απ στην κλινική σας.

- Υπάρχει σχετική καρτέλα για κάποιες διαγνωστικές εξετάσεις από τον θεράποντα ιατρό σας τον κο Ιωάννου.

- Ακούστε, βρίσκομαι σε κάποιο επαγγελματικό ραντεβού και δε μπορώ να μιλήσω περισσότερο. Ελέγξτε με τους γιατρούς σας, έχει γίνει κάποιο λάθος προφανώς.

Έκλεισε το τηλέφωνο μη μπορώντας να καταλάβει εάν επρόκειτο για κάποιο λάθος του Παύλου ή της γραμματείας της κλινικής του. Το όνομα Ιωάννου δεν της έλεγε τίποτα ούτε και σκόπευε να κάνει χρήση των ιατρικών υπηρεσιών της κλινικής του Παύλου. Μη βγάζοντας άκρη, είδε την φίλη της να την πλησιάζει χαμογελαστή. Μέχρι να τελειώσουν με τον καφέ, η Ηρώ πήγε στην άκρη της πλατείας για να μην την ακούν. Τηλεφώνησε στο κινητό που της είχε δώσει ο Παύλος σε περίπτωση που προέκυπτε ανάγκη. Ούτε ήξερε που βρισκόταν εκείνος αλλά ένιωθε ότι θα το σήκωνε καθώς σχεδόν ποτέ δεν τον είχε ενοχλήσει στο τηλέφωνο. Μετά από τρία κουδούνίσματα, άκουσε τη φωνή του κάπως μακρινή αλλά οικεία.

-Άλλο πάλι και τούτο. Στον ύπνο σου με είδες πουλάκι μου και θέλησες να μου μιλήσεις;

-Παύλο καλημέρα. Με συγχωρείς για την ενόχληση κατά τις διακοπές σου. Ήθελα να σε απασχολήσω για κάτι γρήγορο, αν έχεις διαθέσιμα δύο-τρία λεπτά.

-Ηρώ δεν είσαι γραμματέας μου ούτε ιατρικός επισκέπτης για να μου μιλάς τόσο τυπικά. Προφανώς κάτι θες να μου πεις και δεν έχω κοιμηθεί ακόμη οπότε ναι, έχω τον χρόνο να σε ακούσω. Εδώ στο Σαν Φρανσίσκο είναι μεσάνυχτα οπότε εκεί θα πρέπει να είναι 10 το πρωί. Είτε κάτι σου τράβηξε την προσοχή είτε σου λείπω ανελήτητα και ήρθε η ώρα να το εξομολογηθείς. Πιο πιθανό βέβαια είναι ότι θες κάτι να ρωτήσεις, οπότε ρίχτο.

-Χαίρομαι που είσαι σε καλή διάθεση, οπότε ακόμη κι αν βρεις βλακεία τον λόγο που σου τηλεφώνησα δε θα γκρινιάξεις. Πριν λίγο δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από έναν τύπο που μου είπε ότι είναι από τη γραμματεία της κλινικής σου και με ρώταγε αν θα πάω στο αυριανό προγραμματισμένο μου τσεκ απ με κάποιον θεράποντα ιατρό ονόματι Ιωάννου. Επειδή τίποτα από όλα αυτά δεν έβγαζε νόημα, σκέφτηκα να στο πω. Πιθανώς λάθος έκαναν αλλά που βρήκαν το τηλέφωνό μου δεν μπορώ να το καταλάβω. Τέλοσπάντων το όλο περιστατικό είναι ασήμαντο αλλά με κάνει και νιώθω καλύτερα το να το γνωρίζεις, εξού και η πρωινή μου ενόχληση...Να ευχηθώ...

-Να μην ευχηθείς τίποτα. Θα με ακούσεις προσεκτικά. Αφού με ακούσεις, θα κλείσεις το τηλέφωνο, θα το αφήσεις στο σπίτι σου στη Φλώρινα και θα φύγεις για λίγο. Όπου κι αν πας θέλω να ξέρω ότι θα είσαι χωρίς το κινητό σου και ότι δε θα επιστρέψεις στην Φλώρινα πριν τις 5 Σεπτέμβρη. Δε θα με ρωτήσεις τίποτα άλλο. Στις 5 Σεπτεμβρίου το απόγευμα θα έρθεις να με βρεις στο γραφείο μου στην κλινική. Να πληροφορήσω όσους μας ακούν ότι η υπομονή μου έχει φτάσει στα όριά της. Εάν δεν σε δω μπροστά μου το απόγευμα της 5ης Σεπτεμβρίου, θα γίνουν όλα όπως έπρεπε να χαν γίνει εξ αρχής. Κλείνεις λοιπόν το τηλέφωνο, φεύγεις από το σπίτι και σε 10 μέρες σε συναντώ στο γραφείο μου στη Θεσσαλονίκη. Απλά για να μην έχεις απορία, να πω ότι δεν υπάρχει κανείς εκ των γιατρών της κλινικής με το όνομα Ιωάννου και ότι δε χρησιμοποιούμε γραμματείς για επιβεβαίωση διαγνωστικών εξετάσεων. Σε φιλώ καλή μου...

Η Ηρώ έσβησε το τηλέφωνο, πλησίασε αργά το άγαλμα της Ελευθερίας και ακούμπησε χωρίς να την βλέπουν την κλειστή συσκευή πίσω από τους θάμνους. Γυρίζοντας στο καφέ προφασίστηκε ότι ξέχασε στο σπίτι τα αντισταμινικά της. Η φίλη της δε θύμωσε γιατί γνώριζε ότι η Ηρώ έπασχε από άσθμα και στην Χρυσή και τους γύρω οικισμούς ήταν αδύνατο να βρουν φαρμακείο. Σε δεκαπέντε λεπτά η Ηρώ επέστρεψε στο καφέ κρατώντας έναν μεγάλο σάκο, με την δικαιολογία ότι πήρε περισσότερα ρούχα μαζί της λόγω του ενδεχόμενου κρύου. Έφτασαν με το αυτοκίνητο στην είσοδο της πόλης όπου τις περίμενε το δεύτερο όχημα της παρέας και όλες μαζί ξεκίνησαν για την Καστοριά. Η Ηρώ πίστευε ότι θα ζούσε στη Φλώρινα μέχρι τα γεράματα. Όμως πολλά βράδια ξύπναγε στη μέση της νύχτας αφουγκράζοντας τους ήχους του δρόμου. Στο μεγαλύτερο σάκο χώρεσε επιπλέον των ρούχων, των ειδών υγιεινής και των φαρμάκων της, ένα υφασμάτινο τσαντάκι- σε σχήμα φακέλου.

Μέσα σε αυτό εκτός από τις τραπεζικές κάρτες, το βρετανικό της διαβατήριο και την άδεια οπλοφορίας της βρίσκονταν, το τείζερ που κρατούσε κάτω από το κρεβάτι της και το Glock 17 G4, το πιστόλι που είχε καταφέρει να προμηθευτεί νόμιμα κατόπιν της ενασχόλησής της με το άθλημα της σκοποβολής. Το πιστόλι ήταν λαδωμένο και γεμάτο με τις 17 σφαίρες που χωρούσε. Ένα επιπλέον έτοιμος γεμιστήρας βρισκόταν δίπλα του. Χαζεύοντας από το παράθυρο του συνοδηγού μόλις το αυτοκίνητο της φίλης της βγήκε από τον αστικό ιστό της Φλώρινας, σκέφτηκε ότι μόνο κυνηγοί κουβαλούν τόσες σφαίρες σε μια εκδρομή. Εκείνη είχε πάψει να κυνηγά εδώ και πολλά χρόνια. Στο τέλος όμως τις παγίδες τις στήνουν τα θηράματα που κρύβονται στο δάσος.

*(Hunter's moon- Thin White Rope, The Ruby Sea , 1991 Frontier/RCA)

Μετά τον πρόλογο: 3 – Midnight summer dream*

One thing's pretty certain helped me
make it in the night
showed me somewhere else between wrong and right

Το πενθήμερο στους πρόποδες του Γράμμου πέρασε ήσυχα. Η Ηρώ συνήθισε να μένει ξύπνια τα βράδια και να κοιμάται από το μεσημέρι ώσπου να βραδιάσει. Τα βράδια αφού σιγουρευόταν ότι οι φίλες τις είχαν κοιμηθεί για τα καλά, ανέβαινε στη σοφίτα, άνοιγε το μικρό παράθυρο και αφουγκραζόταν τους ήχους της νύχτας. Χτένιζε με τα κιάλια νυκτός της φίλης της, όλο το τοπίο μπροστά από το σπίτι και μέχρι τις παρυφές του βουνού. Μέχρι και το τελευταίο βράδυ της εκδρομής τους, δεν είχε δει τίποτα που να την κάνει να ανησυχήσει. Το επόμενο πρωί θα την πήγαιναν στην Καστοριά για να πάρει το κτελ για την Αθήνα. Προφασίστηκε ότι κάπου έχασε το κινητό της ενώ την έψαχνε ο ξάδερφός της που βρισκόταν σε διακοπές στην Ύδρα. Δεν είχε ιδέα τι θα έκανε αφού έφτανε στην Αθήνα. Διάφορες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό της όταν άκουσε έναν θόρυβο που της φάνηκε οικείος.

Σχεδόν μηχανικά, κρατώντας το σώμα της κολλημένο στον τοίχο της σοφίτας, στερέωσε τα κιάλια στην άκρη του παραθύρου. Το τοπίο φαινόταν σχεδόν όπως πριν, όμως το πίσω μέρος ενός αυτοκινήτου ξεχώριζε πίσω από μια συστάδα θάμνων στο ξέφωτο πλάι του σπιτιού. Χωρίς να κουνηθεί, έβγαλε το περίστροφο από την θήκη του κυνηγετικού γιλέκου που φορούσε συνέχεια. Απασφάλισε απαλά και σιγουρεύτηκε ότι ο σιγαστήρας ήταν σφιχτά βιδωμένος. Τα κιάλια έδειχναν τρεις φιγούρες να κινούνται περιμετρικά του σπιτιού. Δεν πρόλαβε να σκεφτεί κάτι πειστικό ως λογική απάντηση αυτού που έβλεπε. Ακούμπησε τα κιάλια στο πάτωμα, έγειρε στο κάτω μέρος του παραθύρου και χωρίς σχεδόν να βλέπει, άδειασε τον γεμιστήρα του γκλοκ προς την κατεύθυνση που είχαν φανεί οι φιγούρες στα κιάλια νυκτός. Κουλουριασμένη στο πάτωμα, σύρθηκε μακριά από το παράθυρο, άλλαξε γεμιστήρα και έμεινε να περιμένει.

Δεν ένιωθε τίποτα. Μπροστά από τα μάτια της πέρασαν σαν ταινία διάφορες σκηνές που είχε ζήσει τα τελευταία 25 χρόνια. Θα έπρεπε να είχε καταδικαστεί για το νταραβέρι με την παραμύθα αλλά η Νίνα είχε καταφέρει να μπερδέψει τον δικαστή ώστε να απαλλαγεί λόγω αμφιβολιών. Θα έπρεπε να είχε καταλάβει ο Κώστας ότι εκείνη η πυρκαγιά στο διαμέρισμά του που τον έκανε να φύγει τρέχοντας για την Νέα Υόρκη δεν προκλήθηκε από ανταγωνιστές του αλλά από κείνη. Όταν εκείνη αντιλήφθηκε ότι εκτός από τη σχέση του με την Νίνα, ο Κώστας έστελνε όλο και περισσότερα χρήματα στον τραπεζικό του λογαριασμό στην Αμερική, πήγε ένα μεσημέρι στο διαμέρισμα, ξέροντας ότι δεν ήταν κανείς μέσα, με ένα κλειδί που της είχε δώσει παλιά. Αφού πήρε όσα χρήματα βρήκε στη παλιά κρυψώνα που χρησίμευε για το νταραβέρι της ηρωίνης, έβαλε φωτιά την ώρα που βγήκε από το κτίριο, με μια μικρή αυτοσχέδια βόμβα που της έφτιαξε ένα βαποράκι με

αντάλλαγμα έξτρα δόσεις. Το βαποράκι ήταν μισότρελλο και δεν την φόβιζε. Δεν θα τον πίστευε κανείς όταν θα άνοιγε το στόμα του κι ως τότε θα έπρεπε να βρει νέο προμηθευτή, οπότε θα το έραβε εξ ανάγκης για λίγο. Όπως κανείς δεν κατάλαβε ότι ο Κώστας δεν ήταν ο μοιραίος έρωτας στη ζωή της αλλά μια ευκαιρία να ξεφύγει από τη μιζέρια της καθημερινότητας. Έτσι όταν εκείνος επέστρεψε από την Νέα Υόρκη και δεν την ξαναπλησίασε, η Ηρώ κράτησε μια απόσταση ασφαλείας χωρίς να εξαφανισθεί. Δεν έπρεπε να δημιουργηθεί η παραμικρή υποψία για το πως βρέθηκε με κάποια χρήματα και έναν συγγενή στην νότια Αγγλία (στην πραγματικότητα έναν παλιό συμμαθητή της που εργαζόταν σε μια αγγλική τράπεζα).

Το σχέδιο της ήταν απλό, να παραμείνει για κάποια χρόνια στην Αθήνα και μετά να αποσυρθεί διακριτικά στην Αγγλία. Η εποχή των μνημονίων και η επιδείνωση των οικονομικών της στην Αθήνα το έκαναν να μοιάζει εύκολο: μόλις θα την απέλυαν από τον εκδοτικό οίκο, θα έφευγε. Αλλά λίγο πριν μπορέσει να φύγει, ο Κώστας κατάφερε άλλη μια φορά να της αναστατώσει τη ζωή, φέρνοντας τον Ηλία στην πόρτα της. Τον Ηλία, τον μοναδικό άνθρωπο που θα μπορούσε να καταλάβει τι είχε στ' αλήθεια συμβεί, αφού αυτή κι ο Κώστας τον έμπλεξαν στο παιχνίδι με την παραμύθα. Ξαφνικά, το απλό σχέδιο πήγε περίπατο και χρειαζόταν να φερθεί μελοδραματικά ώστε ο Ηλίας να τραπεί σε φυγή και ο Κώστας να μην υποπτευθεί τίποτα για τη δική της αναχώρηση. Όμως ο Κώστας δεν την άφησε να φύγει στην Αγγλία, πιστεύοντας ότι θα πάει να βρει τον Ηλία. Την πήγε στην Φλώρινα με το ζόρι, ένας ιδιότυπος περιορισμός που αποδείχτηκε απρόσμενο δώρο. Δώρο που τελικά δεν κράτησε τόσο πολύ.

Και κάπως έτσι, κάπου εδώ, κουλουριασμένη στο πάτωμα της σοφίτας κρατώντας σταθερά το γκλοκ σε θέση ευθείας βολής, η Ηρώ περίμενε το χάραμα και μαζί του είτε την αστυνομία είτε τους νυχτερινούς της επισκέπτες. Και στις δύο περιπτώσεις δε θα πήγαινε μαζί τους. Θα τελείωναν τα πράγματα αυτήν την φορά. Όλα οφείλουν να τελειώνουν άλλωστε. Με το πρώτο φως βγήκε από το σπίτι πηγαίνοντας προς το πλαϊνό ξέφωτο. Δε βρήκε κανένα ίχνος ανθρώπινης παρουσίας. Ίχνη από μεγάλα λάστιχα αυτοκινήτου υπήρχαν διάσπαρτα αλλά θα μπορούσαν να προέρχονται από οποιοδήποτε όχημα είχε περάσει τον χωματόδρομο την προηγούμενη μέρα. Είδε κάποιους κάλυκες από τις σφαίρες του γκλοκ σφηνωμένους στους θάμνους αλλά δεν έκανε τον κόπο να τους μαζέψει. Μήπως τελικά η αϋπνία της έπαιξε το δικό της παιχνίδι; Μήπως δεν είχε δει τίποτα ή μάλλον είχε δει πράγματα που ήλπιζε να δει αλλά που δεν ήταν εκεί; Υπάρχουν ακόμη όνειρα θερινής νυκτός; Πάλι δεν είχε χρόνο για απαντήσεις. Περιπάτησε αργά προς το σπίτι κι άρχισε να ετοιμάζεται για το πρωινό ταξίδι στην Καστοριά κι από κει στην Αθήνα.

*(Midnight summer dream, The Stranglers – Feline, Epic Records 1982)

Μετά τον πρόλογο: 4- New dawn fades*

It was me, waiting for me
hoping for something more
Me, seeing me this time
hoping for something else

Οχτώ χρόνια μακριά από την πόλη κι ένωθε τους ρυθμούς του άστεως ακόμη πιο έντονους. Όλοι έτρεχαν, όλοι βιάζονταν, όλοι έδειχναν απορροφημένοι στη δική τους καθημερινή μάχη. Συντονίστηκε εύκολα, σαν να μην είχε φύγει ποτέ από την Αθήνα. Δουλειές που παλιά θα της έπαιρναν μια ολόκληρη εβδομάδα, τελείωσαν μέσα σε δύο μέρες. Το περίστροφο το άφησε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου, δε ρίσκαρε να το πάρει μαζί της στα κεντρικά της Eurobank στο Σύνταγμα ή στο βρετανικό προξενείο στο Κολωνάκι. Ο ρυθμός της διεκπεραίωσης εκκρεμοτήτων την απορρόφησε τελείως και ο αρχικός της φόβος υποχώρησε. Ακόμη και όταν πήγε να πιει ένα ποτό με την παλιά της λογίστρια σε ένα μπαρ στο κέντρο, άφησε το όπλο στη θήκη του.

Υπολόγιζε το επόμενο πρωί να χαζέψει στα μαγαζιά και το απόγευμα να πάρει το αεροπλάνο για το Παρίσι. Θα έμενε στη Παρίσι τη νύχτα και αφού ξημέρωνε, θα επιβιβαζόταν στο τρένο για το Λονδίνο. Θα χρειαζόταν άλλο ένα δώρο για να φτάσει στο Μπρίστολ αλλά δεν είχε άγχος πλέον για τις καθυστερήσεις και τις πιθανές αλλαγές στο χρονοδιάγραμμα του ταξιδιού. Αν την έβρισκαν το ταξίδι θα σταματούσε οριστικά. Βέβαια θα ταξίδευε χωρίς το περίστροφο. Όμως δε μπορούσε να γίνει διαφορετικά.

Γύρω στις 11 η Ηρώ αποχαιρέτησε την παλιά της λογίστρια έξω από το μπαρ στα κάτω Πετράλωνα. Αποφάσισε να περπατήσει μέχρι τον σταθμό του μετρό στο Γκάζι. Κόσμος, φώτα και κίνηση στους δρόμους την έκαναν να μη νιώθει μεγάλη ανησυχία. Φτάνοντας στο φανάρι της Πειραιώς ένωσε ένα μικρό άγγιγμα στον ώμο της. Γύρισε αργά νιώθοντας ότι δεν είχε και πολλή σημασία τι θα αντίκρυζε. Το να τρέξει κάθετα στην Πειραιώς μέσα από τα αυτοκίνητα, ήταν καθαρή ανοησία. Τελείως ανέκφραστη, γύρισε και κοίταξε τους δύο άνδρες που στέκονταν σε διακριτική απόσταση στο πεζοδρόμιο πίσω της. Ο ένας εκ των δύο ανδρών την έπιασε αγκαζέ, ενώ ο άλλος της πήρε την τσάντα και είπε κάτι στο κινητό του τηλέφωνο. Πέντε λεπτά αργότερα, οι τρεις βρίσκονταν σε ένα αυτοκίνητο με κατεύθυνση το ξενοδοχείο της Ηρούς. Ανέβηκαν μαζί της στο δωμάτιο. Σωριάστηκε σε μια καρέκλα κλείνοντας σφιχτά τα μάτια της όσο οι δύο έψαξαν μεθοδικά κάθε σπιθαμή του χώρου. Βρήκαν αμέσως το περίστροφο και το τέιζερ, δε βρήκαν όμως κάποιο ίχνος συσκευής παρακολούθησης και μιλώντας χαμηλόφωνα, αποφάσισαν να μην την αφήσουν να περάσει το βράδι το ξενοδοχείο. Ο ένας κατέβηκε να τακτοποιήσει τον λογαριασμό του δωματίου και ο άλλος σηκώνοντας την απαλά από την καρέκλα της εξήγησε ότι έπρεπε να φύγουν το γρηγορότερο από εκεί.

- Παύλο γιατί συμβαίνουν όλα αυτά; Τι δουλειά έχεις να τριγυρνάς στην Αθήνα με τον Κωνσταντίνο;

- Σου ζήτησα να βρίσκεσαι στις 5 Σεπτεμβρίου στο γραφείο μου στην κλινική. Ποτέ δεν ακούς όμως, έχεις μάθει μόνο να τρέχεις. Κατέβηκες στην Αθήνα με σκοπό να φύγεις από τη χώρα πριν τις 5 Σεπτέμβρη. Σου ζήτησα να με εμπιστευτείς και να έρθεις. Πια δεν υπάρχει χρόνος για άλλη καθυστέρηση. Πάρε όσα πράγματα έχεις μαζί σου εκτός από τα ρούχα. Φόρεσε μια καθαρή φόρμα, πάρε και ένα ελαφρύ μπουφάν. Μόνο αυτά. Δε θα ψάξω τα πράγματά σου, έχεις δέκα λεπτά να ετοιμαστείς. Αν αρχίσεις τις υστερίες ή προσπαθήσεις να φύγεις, θα σου κάνω ηρεμιστική ένεση. Τέρμα οι παλαβομάρες.

Με γρήγορες κινήσεις η Ηρώ μάζεψε τον σάκο της, αφήνοντας τα ρούχα στο κρεβάτι. Ξεπλύθηκε στο ντουζ και φόρεσε αυτά που της είχε ο Παύλος. Ο Κώστας έφτασε με μια μεγάλη σακούλα σκουπιδιών και ψιθύρισε στον Παύλο ότι το αυτοκίνητο ήταν κάτω. Η Ηρώ με τον Παύλο να την κρατά σταθερά από το μπράτσο, κατέβηκαν στο λόμπι του ξενοδοχείου το οποίο ήταν έρημο. Κόντευε μεσάνυχτα και οι τουρίστες είτε ήδη διασκέδαζαν κάπου ή βρίσκονταν καθ οδόν. Δεν υπήρχε κάποιος που θα μπορούσε να σκοντάψει επάνω του και να φωνάξει βοήθεια. Ο νυχτερινός ρεσεψιονίστ μιλούσε στο τηλέφωνο και τους έγενεψε καθώς περνούσαν μπροστά του. Την έβαλε απαλά στο πίσω κάθισμα και έκλεισε τις ασφάλειες του αυτοκινήτου. Λίγα λεπτά αργότερα μπήκε κι εκείνος στη θέση του οδηγού ενώ δίπλα της κάθισε ο Κώστας. Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι κρατώντας τα μάτια της κλειστά. Ο Παύλος της μιλούσε αλλά εκείνη δεν άκουγε τίποτα πέρα από τον ρυθμό της φωνής του. Δεν ήθελε να ακούσει τίποτα.

Πριν ξημερώσει, το αυτοκίνητο σταμάτησε. Η Ηρώ αντίκρισε ένα σπίτι μέσα σε πολλά δένδρα, χτισμένο σε κάποια χαράδρα. Ακολούθησε τους άνδρες στο εσωτερικό του σπιτιού. Ξύλινη επένδυση και δερμάτινη έπιπλα σε έναν χώρο με μεγάλα παράθυρα σε κάθε πλευρά του χώρου. Σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα και ξανάκλεισε τα μάτια της. Δεν υπήρχε τρόπος να καταφέρει να φύγει εκεί χωρίς να γινόταν αμέσως αντιληπτή. Άκουσε τη φωνή του Παύλου να της λέει να πάρει πρωινό στην κουζίνα αλλά δεν κουνήθηκε. Ξαφνικά ένωσε ένα τράβηγμα στους ώμους και ανοίγοντας τα μάτια βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Κώστα. Άρχισε να της λέει ότι τίποτα κακό δε θα συνέβαινε όπως τίποτα κακό δεν της είχε συμβεί στο παρελθόν στη δίκη αλλά και μετά.

- Εσύ όμως έφυγες μετά τη δίκη.....

- Έφυγα για να μην πάθεις κακό.

Από το βάθος του δωματίου ακούστηκε καθαρά η απαλή φωνή του Παύλου.

- Ηρώ, ο Κώστας έφυγε για να καλυφθεί η κλοπή σου. Δεν έκλεψες χρήματα του Κώστα αλλά της οργάνωσης. Θα σε εντόπιζαν πολύ γρήγορα. Χρειαζόταν ένας αντιπερισπασμός και το πιο εύκολο που μπορέσαμε να σκεφτούμε ήταν να φύγει ο Κώστας.

Άνοιξε διάπλατα τα μάτια της ανήμπορη να μιλήσει. Η αναπνοή της έγινε ακανόνιστη. Ο Παύλος την πλησίασε, μιλώντας πιο χαμηλόφωνα.

- Δεν υπάρχει πια χρόνος για άλλες αναβολές. Ίσως φταίω κι εγώ που δε σου εξήγησα όσο ερχόμουν στην Φλώρινα. Δεν ήξερα όμως πως θα αντιδρούσες και το τελευταίο που ήθελα ήταν να τραπείς ξανά σε άτακτη φυγή. Αν ήταν στο χέρι μου δε θα σου μιλούσα ποτέ. Όμως τώρα δεν έχουμε αυτήν την πολυτέλεια. Κάποιος σε βρήκε και πρέπει να αποφασίσουμε τι θα κάνουμε κι αυτή τη φορά.

Μόλις σταμάτησε να μιλά ο Παύλος, ο Κώστας άρχισε να ψιθυρίζει στο αυτί της.

- Ο Παύλος σου ζήτησε να μείνεις αθέατη κάποιες μέρες για να προλάβουμε να ετοιμάσουμε όσα έπρεπε ώστε να έρθω στην Θεσσαλονίκη. Παραλίγο θα τα κατάφερνες αλλά σε βρήκανε, χωρίς να περιμένουν την αντίδρασή σου. Υποθέτω ότι το περίστροφο το είχες πάρει λόγω του φόβου σου για εμένα, αλλά έστω κι έτσι σου έσωσε τη ζωή. Τώρα όμως δεν έχεις καμιά πιθανότητα να τα καταφέρεις μόνη σου. Θα μάθεις να ζεις λοιπόν με τον φόβο σου για μένα πλέον.

Η Ηρώ ακολούθησε μηχανικά τον Παύλο στην κουζίνα όπου τη βοήθησε να ετοιμάσει καφέ και κάτι πρόχειρο να φάει. Διακριτικά γύρισε στο σαλόνι αφήνοντάς την μόνη να κοιτάζει τον καφέ που άχνιζε στην κούπα. Άρχισε να μουρμουρίζει ρυθμικά "Όλα τόσο λάθος, τόσο λάθος για τόσα χρόνια, τόσο λάθος.."

- Τόσο λάθος μωρό μου....γιατί ποτέ δεν σκέφτηκες τι υπάρχει πίσω από τις λέξεις και την ροή των γεγονότων...ποτέ δε διάβασες με προσοχή τη γαμημένη τη δικογραφία που σου άφησα όταν σου ζήτησα να πας στη Φλώρινα. Σκεφτόσουν μόνο εμένα μέσα από τον φόβο και τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες σου. Ποτέ δεν αναρωτήθηκες γιατί δε σε πλησίαζα ενώ σου τηλεφωνούσα τα βράδια...Ποτέ δε σκέφτηκες άλλη εκδοχή....τελείωσε τον καφέ σου και έλα στο σαλόνι. Έχουμε πολλά να δούμε.

Ο Κώστας γέμισε μια κούπα καφέ μιλώντας της και βγήκε αθόρυβα από την κουζίνα. Η Ηρώ συνέχισε να κοιτά την κούπα που άχνιζε. Με αργές κινήσεις τον ακολούθησε.

*(New dawn fades, Joy Division – Unknown Pleasures, Factory 1979)

Μετά τον πρόλογο: 5- The woods*

Painful to see years of neglect
achin' to see all that they see
still telling lies to the remains of respect

- Το θέμα είναι ότι δε θέλω να πιστέψω λέξη από όσα μου λέτε. Σιχάθηκα να σκαλίζω το παρελθόν. Τι πρέπει να κάνω για να μη σας ξαναδώ; Να πάω στην Αγγλία και να περιμένω να με βρουν αυτοί που λέτε ότι ήρθαν στο βουνό; Μήπως να το τελειώνουμε δω το παραμύθι; Το περίστροφο μου το χετε πάνω σε κείνο το γραφείο. Ρίξτε μου. Είμαι πολύ κουρασμένη για συζητήσεις, πλάνες και λάθη από το παρελθόν.

Η Ηρώ μιλούσε χαμηλόφωνα, κοιτάζοντας το πάτωμα. Δεν έβλεπε τους δύο άνδρες να κάθονται απέναντι της στον καναπέ. Το πρωινό φως αποκάλυπτε το όμορφο ελατόδασος έξω από τη τζαμαρία αλλά εκείνη κοιτούσε το ξύλινο πάτωμα. Δε σήκωσε το βλέμμα της ούτε όταν ο Πάυλος της έκανε μια ένεση στο μπράτσο. Η Ηρώ κατάλαβε ότι η ένεση ήταν μυϊκή και όχι ενδοφλέβια. Δεν είχε καμία πιθανότητα να βυθιστεί στον βαθύ λήθαργο που χρειαζόταν. Τον άκουγε να της εξηγεί ότι το οξυγόνο της είχε κατέβει επικίνδυνα και η κορτιζόνη ήταν το μόνο που μπορούσε να της δώσει μέχρι να φύγει. Κι έτσι πέρασε το υπόλοιπο πρωινό, ξαπλωμένη πλάι στην τζαμαρία ακούγοντας αυτό που οι δύο άνδρες ήθελαν να κάνει για τους.

-Κωνσταντίνε πιστεύεις ότι αν γίνουν έτσι τα πράγματα και δεν τα τινάξω στην πορεία, θα τελειώσουμε;

-Θα τελειώσουμε.

-Κι ο Παύλος;

-Ούτε ο Παύλος θα σε ξαναδεί. Σου έχουμε σώσει το τομάρι δύο φορές, στην τρίτη καίγεσαι έτσι κι αλλιώς. Βλέπεις, μας χρωστάς. Θα πατοίσεις και θα τελειώσουμε.

-Να τελειώνουμε. Αν και δεν πιστεύω....

Η Ηρώ δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση της καθώς το χέρι του Κώστα βρέθηκε στο λαιμό της κόβοντάς της την ανάσα. Ένωθε να πνίγεται αλλά δεν κουνήθηκε. Θυμόταν από παλιά τι θα επακολουθούσε. Η λαβή χαλάρωσε και ο Κώστας τραβήχτηκε στην άλλη άκρη της τζαμαρίας. Ο Παύλος στεκόταν στο μεγάλο γραφείο κοιτώντας το ελατόδασος από το τζάμι. Κανείς δεν της μίλησε μέχρι το απόγευμα που είχαν συμφωνήσει να φύγει.

Μόλις έφτασε το αυτοκίνητο που θα την πήγαινε στη Φλώρινα, ο Παύλος της επέστρεψε τον σάκο, το περίστροφο και το τέιζερ και τη συνόδευσε ως το αμάξι. Της ψιθύρισε ότι λυπήθηκε που ήρθαν έτσι τα πράγματα και την φίλησε στο μέτωπο. Η Ηρώ κάθισε στο πίσω κάθισμα ξέροντας ότι πόρτες και παράθυρα θα κλειδωναν για όλη τη διάρκεια του ταξιδιού. Θα έφτανε στη Φλώρινα νωρίς το βράδι, θα κοιμόταν εκεί που θα την άφηναν και το επόμενο πρωί θα πήγαινε στο σπίτι της. Στη Φλώρινα θα έμενε ως το επόμενο βράδι κάνοντας όσο το δυνατόν πιο αισθητή την παρουσία της στην πόλη και χρησιμοποιώντας το σταθερό της τηλέφωνο. Μετά θα έφευγε για Θεσσαλονίκη. Δίπλα της στο κάθισμά βρισκονταν άλλοι δύο γεμιστήρες για το γκλοκ. Κοιτάζοντας τους, σκέφτηκε ότι όλες αυτές οι μαλακίες δε θα έβγαζαν πουθενά. Ακόμη κι αν κατάφερνε να κάνει αυτό που είχε συμφωνήσει. Ένωθε πολύ κουρασμένη να το βάλει ξανά στα πόδια. Καλύτερα μόλις

έφτανε στη Φλώρινα να έβαζε το γκλοκ στον κρόταφό της και να τράβαγε τη σκανδάλη. Σε μια μεγάλη στροφή ο ένας γεμιστήρας έπεσε στο δάπεδο βγάζοντας την από την αλληλουχία σκέψεων που την είχε απορροφήσει. Σκύβοντας να τον πιάσει, άκουσε τον οδηγό να της μιλά.

-Να μαντέψω τι μαλακίες σκέφτεσαι όση ώρα χαϊδεύεις τους γεμιστήρες; Ρομαντικές αυτοκτονίες και τρελές αποδράσεις;

-Μακράν ο μεγαλύτερος μαλάκας που έχω γνωρίσει στη ζωή μου είσαι συ Κωνσταντίνε. Τελείως μαλάκας. Πρέπει να με χτικιάσεις ως τη Φλώρινα για να ικανοποιηθείς.

Η ανερμάτιστη απάντηση της Ηρούς έκανε τον Κώστα να γελά αρκετή ώρα. Άρχισε να την ρωτά με ποιο κριτήριο του έδινε την πρώτη θέση και ποιοι ήταν οι συναγωνιστές του σε αυτήν την κούρσα μαλακίας. Γυρνώντας να την κοιτάξει της έγνεψε να μη μιλήσει και της έδωσε ένα χαρτί που έγραφε “μόλις βγούμε για καφέ στην εθνική πάρε μαζί ΜΟΝΟ τα χαρτιά σου”.

Παρά την αποχαύνωση που της προκαλούσε η κορτιζόνη, η Ηρώ ένιωσε νηφάλια, όπως όταν ξυπνούσε τα βράδια από εφιάλτη. Με απαλές κινήσεις άδειασε τον σάκο στο κάθισμα και ξεχώρισε το πορτοφόλι της με τις πιστωτικές κάρτες και την ταυτότητά της μέσα, το βρετανικό της διαβατήριο και την άδεια οπλοφορίας από τα είδη πρώτης ανάγκης. Άρχισε να μιλά μελοδραματικά για το παρελθόν και το ταξίδι του Κώστα στην Αμερική, ενώ του έγνεψε να δει αυτά που ξεχώρισε. Της έγνεψε να ξαναβάλει όλα τα άλλα στον σάκο. Την ώρα που της απαντούσε επιθετικά για τον λόγο που έφυγε στην Αμερική, της έριξε στο πίσω κάθισμα μια πλαστική σακούλα και της έδειξε αυτά που είχε αφήσει έξω από τον σάκο.

Ανταλλάσσοντας ατάκες βγαλμένες από φτηνό ερωτικό μυθιστόρημα, μετά από μία ώρα έφτασαν σε ένα καφέ πάνω στην εθνική οδό. Την ώρα που έβγαιναν από το αυτοκίνητο της έγνεψε να πάρει μαζί της την πλαστική σακούλα με τα πράγματά της. Του έδειξε το τείζερ και το γκλοκ ενώ προσποιήθηκε ότι έδενε τα κορδόνια στα μποτάκια της, αλλά της έγνεψε αρνητικά. Βγαίνοντας από το αμάξι, της πήρε το μπουφάν της και το άφησε δίπλα στον σάκο.

Περπάτησαν αργά ως το καφέ, παρήγγειλαν μαζί κάτι πρόχειρο για φαγητό και λίγες εφημερίδες. όσο έτρωγαν σιωπηλοί, τον είδε να γράφει κάτι σε μια από τις εφημερίδες. Τις έσπρωξε προς τι μέρος της, εκείνη αδιάφορα άρχισε να τις φυλλομετρά και διάβασε γρήγορα αυτό που ο Κώστας είχε σημειώσει. Μετά από λίγο η Ηρώ κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα του καφέ. Έριξε στη λεκάνη το σημειωμένο χαρτί πατώντας το καζανάκι, έπλυνε τα χέρια της και βγήκε αργά από την πίσω έξοδο σε ένα βενζινάδικο που βρισκόταν πιο κάτω. Στο ταμείο είπε αυτό που έγραφε ο Κώστας στο σημείωμα. Βγήκε από το βενζινάδικο, κρατώντας μια μεγάλη πλαστική σακούλα και το κλειδί μιας μηχανής μεγάλου κυβισμού η οποία βρισκόταν στο πλάι μιας σειράς από σκουπιδοτενεκέδες. Με γρήγορες κινήσεις γδύθηκε, φόρεσε τα αντιανεμικά εσώρουχα και την ολόσωμη φόρμα και δοκίμασε το κράνος της. Ο Κώστας εμφανίστηκε μετά από λίγο, φόρεσε κι εκείνος την φόρμα που βρισκόταν στην σακούλα, πέταξε στον σκουπιδοτενεκέ όλα τα ρούχα που έβγαλαν και έβαλε τα πράγματα της Ηρούς στο βαλιτσάκι. Πριν ξεκινήσει την μηχανή, της φώναξε μέσα από το κράνος “*επιτέλους ξύπνησες*”. Του έγνεψε και ανέβηκε στη μηχανή.

Μετά από αρκετά χιλιόμετρα, όταν το σκοτάδι ένιωθε να την τυλίγει και το μόνο φως στον ορίζοντα έβγαινε από τον προβολέα της μηχανής, η Ηρώ έβγαλε το κράνος της κι άφησε την υγρασία της νύχτας να νοτίσει το πρόσωπό της. Φώναξε δυνατά, “*πάλι κάποιος βγήκε κυνήγι*” κι άκουσε τον Κώστα να της απαντά μέσα από το κράνος, “*ναι μωρό μου, ξανά*”.

**(The woods, The call – Into the woods, Electra Records 1977)*

Μετά τον πρόλογο: 6 – a fairytale of slavery*

How long have you been lost down here?
How did you come to lose your way?
When did you realize that you'd never be free?

-Ήταν παγίδα, έτσι δεν είναι; Όλο το σκηνικό εννοώ, από το τηλεφώνημα που δέχτηκα για το δήθεν τσεκ απ μέχρι τις οδηγίες του Παύλου. Γιαυτό με έπιασες από τον λαιμό μπροστά του.

-Παγίδα είναι. Αλλά δε γινόταν να μείνω στο Σαν Φρανσίσκο. Έπρεπε να προλάβω να σε πάρω.

-Γιατί να σου στήσουν παγίδα χρησιμοποιώντας εμένα;

-Η συμφωνία που έκανα πριν οχτώ χρόνια όταν και σε πήγα στη Φλώρινα, ήταν ότι δε θα πείραζαν ούτε τρίχα σου. Ούτε ο Παύλος ούτε οι νέοι του συνεταιίροι. Όποιο πρόβλημα είχαν με εμένα θα λυνόταν χωρίς να σε πειράξουν. Σαν αντάλλαγμα τους έδωσα το μερίδιο αγοράς μου στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Με άλλα λόγια έφυγα οικειοθελώς από την οργάνωση που ο ίδιος έστησα πριν 25 χρόνια με τον πατέρα του Παύλου. Αλλά δεν είμαι ηλίθιος, ήξερα ότι οι Τούρκοι θα βρουν μια καλύτερη βιτρίνα και θα ρίξουν τον Παύλο αργά ή γρήγορα. Προετοιμάστηκα, ώστε να μη μπορέσουν να πειράξουν τα παιδιά μου ή τη νέα μου γυναίκα στην Αμερική. Εσύ όμως παρέμενες ένας αδύναμος κρίκος. Η βλακεία του Παύλου να σε επισκέπτεται συχνά, τους έφερε γρηγορότερα στο κατώφλι σου.

-Είχες κάνει και για την Νίνα συμφωνία;

-Όχι. Με την Νίνα χώρισα λίγο μετά από τότε που σε άφησα να πας στη Φλώρινα. Μέσα από τις εμμονές τις να βρει στοιχεία για την παλιά δίκη, χρησιμοποίησε πρώην μπάτσο που δούλευε για νέα αφεντικά. Ήταν θέμα χρόνου να με ενοχοποιήσει και η κρίση ζήλιας της για σένα, μου έδωσε την αφορμή που έψαχνα. Η Νίνα το μόνο που έμαθε ήταν ότι μετά τη νοσηλεία σου σε παρέλαβε ο ξάδερφός σου για να σε πάει σε κάποια κλινική στην Αγγλία. Όσο ήμουν στην Αμερική επικοινωνούσαμε σπάνια. Τα παιδιά τα πήρα μαζί μου για να τελειώσουν εκεί το σχολείο, ήταν κοινή μας απόφαση μετά το διαζύγιο. Δεν ξέρω αν είχε μπλέξει με τα σκατά, αν το ατύχημά της ήταν τυχαίο ή αν την σκότωσαν οι συντάιροι του Παύλου. Ο Παύλος δε θα την πείραζε. Τον ενδιέφερε μόνο ότι είχα εγώ. Το δίκτυο διανομής, οι προμηθευτές μου στην Αμερική. Κι εσύ.

-Εγώ λόγω της συμφωνίας;

-Ακόμη και τώρα δε μπορείς να δεις μπροστά σου. Ήσουν μακράν η καλύτερη ντίλερ που είχα ποτέ στην Ελλάδα. Αν δεν μας έπιαναν οι μπάτσοι τότε, μπορεί να σουν εσύ στη θέση του Παύλου σήμερα. Μετά το δικαστήριο όμως το χάσες, παρότι καθάρισες τελείως, πάντα οι δικαστές που αγαπάν την κοκα είναι πολλοί εξυπηρετικοί. Είχα αποφασίσει να σε κόψω εντελώς μέχρι να συνέλθεις αλλά πήγες κι έκανες όλο αυτό το σκηνικό με την κλοπή. Ο πατέρας του Παύλου νταραβεριζόταν με όλα τα δυτικά Βαλκάνια και δε θα έδειχνε την παραμικρή ανοχή. Έτσι σκαρφίστηκα ένα κυνήγι φαντασμάτων, την έκανα για την Αμερική, έφερα τον πατέρα του Παύλου σε επαφή με νέους προμηθευτές, ο γιος του το βούλωσε και δεν είπε κουβέντα για σένα, εσύ το βούλωσες ζηλεύοντας τη Νίνα, όλοι κράτησαν προσχήματα και αποστάσεις και ο χρόνος κύλισε. Κανείς δεν πειράζει τους ντίλερ μου. Μόνο εγώ. Στη δική σου περίπτωση αυτό που έκανα για 10 χρόνια ήταν μεγαλύτερη τιμωρία από το να σου έσφιγγα δυο λεπτά τον λαιμό μέχρι να γίνεις μπλε εις τόπο χλοερό. Μια ιδιότυπη φυλακή. Όμως τα πράγματα άλλαξαν, η βλακεία σου σε έσπρωξε να θες να φύγεις με τον Ηλία και έπρεπε να αποφασίσω τι διάλογο θα έκανα μαζί σου.

-Και;

-Σε εμπιστεύτηκα απόλυτα στη δουλειά κι έβγαλα πολλά λεφτά από σένα. Το ότι πήρες λίγα δεν ήταν τόσο μεγάλο πρόβλημα ώστε να σε αφήσω να ψοφήσεις απ' τη φάρα του Ηλία ή τους φίλους του Παύλου. Κι έτσι έπρεπε να προλάβω να σε πάρω και αυτή τη φορά. Δε σε ερωτεύτηκα, δε σε σκέφτομαι, δε θα ζήσουμε μαζί μέχρι τα βαθιά γεράματα, αλλά σε εμπιστεύομαι ακόμα. Εμπιστεύομαι το ένστικτο και την ικανότητα σου να επιβιώνεις. Ηρωίνη πουλάω, δε γράφω ερωτικά τραγουδάκια. Και τώρα λοιπόν ήρθε η σειρά σου να αποφασίσεις τι επιτέλους θα κάνεις για την πάρτη σου.

-Που μπορώ να πάω; Στο Μπρίστολ ίσως κι όταν με βρουν θα φροντίσω να χω ένα γκλοκ κοντά μου ώστε να τινάξω τα μυαλά μου πριν με πιάσουν. Το θέμα είναι να προλάβω να φτάσω στο Μπρίστολ. Αυτό είχα αποφασίσει όταν με βρήκατε στην Αθήνα. Κάναμε αυτό το υπέροχο νυχτερινό ταξίδι με τη μηχανή απ την Κατερίνη μέχρι εδώ τα Σκόπια. Μ' έφερες σ αυτό το διαμέρισμα που βλέπει στο όμορφα φωταγωγημένο ποτάμι, δεν έχει ξημερώσει ακόμη και με ρωτάς τι θα κάνω. Στην Αθήνα θα με βρουν. Στο Μπρίστολ ίσως έρθουν γιατί ο Παύλος ξέρει που σκόπευα να πάω. Που αλλού όμως να πάω; Να κοιμηθώ λίγες ώρες, να βρω ρούχα και να δω τις πτήσεις για Αγγλία από δω. Κάτι θα χει λογικά. Αλλιώς θα πρέπει να βρω τρόπο να πάω στο Βελιγράδι να πάρω από κει κάποιο αεροπλάνο. Έχω τις εγγλέζικες πιστωτικές κάρτες άθικτες, δε θα χω πρόβλημα χρημάτων ως το Μπρίστολ. Τα υπόλοιπα το πρωί. Θα κοιμηθούμε όπως κάναμε παλιά σε βάρδιες ή είναι ασφαλές να κοιμηθούμε ταυτόχρονα;

Η Ηρώ ήταν ξαπλωμένη στο μοναδικό κρεβάτι του διαμερίσματος. Δεν είχε κουράγιο να βγάλει τη φόρμα της μηχανής, ούτε είχε και ρούχα για να αλλάξει. Ένωθε τα μάτια της να κλείνουν όταν είδε τον Κώστα να σηκώνεται από την πολυθρόνα και να ξαπλώνει δίπλα της.

-Στο Μπρίστολ θα σε βρούνε μωρό μου. Δεν είναι καλή ιδέα.

-Το πρωί θα το ξανασυζητήσουμε.

-Το πρωί θα φύγουμε για το Βελιγράδι. Από κει θα πάρουμε το αεροπλάνο για το Μινσκ. Και από κει με αυτοκίνητο στο Βίλνιους και τη Στοκχόλμη κι ύστερα με το αεροπλάνο στη Νέα Υόρκη. Οι Τούρκοι δε θα πατήσουν στη Λευκορωσία και όταν έρθουν στην Αμερική θα σαι και συ έτοιμη πλέον. Ή θα μείνεις στη Νέα Υόρκη με δικούς μου ανθρώπους ή θα έρθεις στο Σαν Φρανσίσκο. Χωρίς να έχεις καμία επαφή μαζί μου. Θα ξαναδουλέψουμε μαζί. Από απόσταση.

-Δε μπορώ να ξαναδουλέψω, ούτε να ζήσω όσο μου μένει με αυτόν τον τρόπο.

-Μπόρεσες όμως να κάνεις τον ελεύθερο σκοπευτή μέσα στη νύχτα και να φας απ' τους Τούρκους δύο άνδρες. Ξέχασε το να πας στο Μπρίστολ. Κανείς δεν πειράζει τους ντίλερ μου.

Το χέρι του χάιδευε τον λαιμό της όταν η Ηρώ προσπάθησε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Την κράτησε ξαπλωμένη αγκαλιάζοντάς την. Εκείνη του ψιθύρισε "όχι άλλες ελεημοσύνες όμως" κι εκείνος συνέχισε να χαϊδεύει τον λαιμό της επαναλαμβάνοντας σαν προσευχή τη φράση, "κανείς δεν πειράζει τους ντίλερ μου".

*(A fairytale of slavery-Miranda Sex Garden, Fairytale of slavery, Mute Records 1994)

Επίλογος: Opium*

sometimes I feel like I want to leave
behind all these memories and walk through that door

outside the black night calls my name
but all roads look the same
they lead nowhere
they lead nowhere

Ένας ανεπαίσθητος θόρυβος. Ίσως από κάποιο μπαλκόνι. Αν κοιμόταν δε θα ξυπνούσε. Αλλά δεν κοιμόταν. Σύρθηκε αθόρυβα ως το μπάνιο και άνοιξε το καπάκι από το καζανάκι, όπου ο Κώστας της είχε δείξει τα δύο γκλοκ μες στην αδιάβροχη σακούλα. Όπλισε τα περιστροφικά και βγήκε στο δωμάτιο. Άφησε απαλά το ένα στο μαξιλάρι του Κώστα και προχώρησε προς τη τζαμαρία. Φτάνοντας δίπλα στο τζάμι περίμενε. Αν δεν τα κατάφερνε, ο Κώστας είχε τον χρόνο να καλυφθεί και να βγει ίσως ζωντανός από κει μέσα. Ένωθε τον θυμό να πάλλεται στο στήθος της. Από εκείνο το βράδυ στο βουνό ένωθε σαν το παγιδευμένο ζώο. Είχε φτάσει η στιγμή να τελειώνει με τους κυνηγούς της.

Βλέποντας την πρώτη ανθρώπινη φιγούρα να κάνει νόημα με το χέρι πυροβόλησε κολλώντας το γκλοκ στο τζάμι. Ακολούθησε ένας ορυμαγδός από σπασμένα τζάμια, ριπές ημιαυτόματου και έπιπλα που σπάνε. Χωρίς να το καταλάβει, βρέθηκε στο πάτωμα δίπλα στην πόρτα του διαμερίσματος, πλάι στον Κώστα. Με γρήγορες κινήσεις εκείνος, την τράβηξε έξω και τη βοήθησε να κατέβουν από τις σκάλες τους 4 ορόφους που τους χώριζαν από την είσοδο του κτιρίου. Έξω από το κτίριο βρισκόταν ένα τζιπ με αναμμένη τη μηχανή. Ο Κώστας την έσπρωξε στο πίσω κάθισμα και πριν κλείσει την πόρτα το όχημα ξεκίνησε. Η φόρμα της μηχανής που φορούσε η Ηρώ ήταν πασαλειμμένη με αίμα όμως εκείνη δεν ένωθε να πονά.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε στην πλαγιά ενός λόφου, σε ένα ξέφωτο με αραιή βλάστηση. Μέσα στο ξέφωτο βρισκόταν ένα παλιό αγροτικό σπίτι που έδειχνε εγκαταλελειμμένο. Το εσωτερικό του σπιτιού ήταν τελείως διαφορετικό, γεμάτο μηχανήματα τηλεπικοινωνίας και τερματικά υπολογιστών. Μέσα στο σπίτι βρίσκονταν ένας άνδρας και μια γυναίκα που αγκάλιασαν τον Κώστα και οδήγησαν την Ηρώ σε ένα δωμάτιο που έμοιαζε με θάλαμο ιατρού. Αφού την βοήθησαν να ξεντυθεί, εξέτασαν τα τραύματα στο σώμα της και ο άνδρας έραψε τις πληγές στα χέρια και τον αυχένα της. Η γυναίκα της έδωσε καθαρά ρούχα και την βοήθησε να καθαρίσει το ξεραμένο αίμα από το σώμα και τα μαλλιά της. Μόλις άλλαξε ρούχα, ο Κώστας την οδήγησε ξανά στο αυτοκίνητο. Πρόλαβε να ακούσει τη γυναίκα να τον ρωτά για ποιο λόγο θα την συνόδευε, χωρίς να καταφέρει να ακούσει την απάντησή του.

Η διαδρομή κράτησε λίγες ώρες ακόμη και η Ηρώ είδε το αυτοκίνητο να περνάει μια πύλη συνοριακού σταθμού χωρίς να σταματήσει. Αργά το μεσημέρι, άκουσε τον Κώστα να της λέει ότι βρίσκονταν στα Τίρανα και ότι το επόμενο πρωί θα έπαιρναν μια πτήση για Νέα Υόρκη με ενδιάμεση στάση στο Λονδίνο. Το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά σε ένα πολυώροφο ξενοδοχείο, ανέβηκαν μαζί σε ένα ευρύχωρο δωμάτιο με μοντέρνα έπιπλα. Την βοήθησε να φάει και να ξαπλώσει και έφυγε λέγοντας της ότι θα ερχόταν να τη δει το βράδι.

Η Ηρώ περίμενε αρκετή ώρα πριν σηκωθεί από το κρεβάτι. Ζήτησε σακούλες για τα άπλυτα από τη ρεσεψιόν για να τυλίξει τα μέρη των χεριών και του αυχένα της που είχαν επιδέσμους. Μπήκε στο ντουζ προσπαθώντας να μη βραχούν οι πληγές της και στέγνωσε το σώμα της όσο καλύτερα μπορούσε. Σκόπευε να ντυθεί γρήγορα και να φύγει από το ξενοδοχείο, όμως οι δυνάμεις της την εγκατέλειψαν πριν τα καταφέρει. Βυθίστηκε σε ένα βαθύ ύπνο χωρίς όνειρα. Όταν άνοιξε τα μάτια της είδε τον βραδινό ουρανό από το ανοιχτό τζάμι και τον Κώστα απέναντί της σε μια πολυθρόνα να διαβάζει εφημερίδα πίνοντας ούισκι.

-Είναι 11 το βράδι. Ήρθα πριν λίγο αλλά δεν ήθελα να σε ξυπνήσω. Το αεροπλάνο φεύγει στις 8 το πρωί, γύρω στις 7 θα ξεκινήσουμε για το αεροδρόμιο.

-Γιατί έρχεσαι μαζί μου; Σε ρώτησε και εκείνη η γυναίκα.

-Γιατί δε με ξύπνησες όταν άκουσες θόρυβο;

-Έτσι θα πάει το πράγμα μέχρι αύριο; Θα ρωτάει ο καθένας τα δικά του;

-Πες μου εσύ, πως θα πάει...

-Δε σε ξύπνησα γιατί ήταν δική μου υπόθεση να τελειώνω με δαύτους. Με κυνηγάνε σε βουνά και πόλεις πάνω από δέκα μέρες σα να μαι κάποιο πολύτιμο θήραμα.

-Είσαι παλαβή γαμώ το στανιό μου. Αλλά ακούς το ένστικτό σου κι έχεις την τύχη με το μέρος σου μέχρι τώρα. Θα έρθω μαζί σου για να σιγουρευτώ ότι έφτασες στην Νέα Υόρκη. Αυτό απάντησα και όταν με ρώτησαν σήμερα το πρωί.

-Μόνο που εγώ δε θέλω να πάω στην Νέα Υόρκη, θέλω να κατέβω στο Λονδίνο, με το βρετανικό μου διαβατήριο και τις πιστωτικές μου κάρτες και θέλω να φτάσω στο Μπρίστολ. Κάποιο όπλο θα βρω εκεί, όταν έρθουνε κι η τύχη να τελειώσει, όλα θα κανονιστούν.

-Έχεις καταλάβει ποιοι είναι αυτοί που λες ότι σε κυνηγάνε;

-Όχι, ούτε και θέλω να μάθω.

-Θα σε πάω στη Νέα Υόρκη, που είναι η μοναδική σου πιθανότητα να επιβιώσεις και εκεί, κάνε ό,τι σε φωτίσει. Μετά και τα σημερινά δε μου χρωστάς τίποτα. Ίσως εγώ χρωστάω κάτι και γιαυτό θα πάμε εκεί μαζί. Αφού αναρρώσεις πάρε το πρώτο αεροπλάνο και γύρνα στο Μπρίστολ ή τη Θεσσαλονίκη. Το μετά είναι δική σου υπόθεση. Ίσως και όχι...

Με αργές κινήσεις πλησίασε το κρεβάτι και της έδωσε να δει ένα μικρό πλαστικοποιημένο καρτελάκι. Η Ηρώ γούρλωσε τα μάτια και άφησε το καρτελάκι να πέσει. Του έδειξε το ποτήρι με το ούισκι και της το γέμισε σχεδόν μέχρι το χείλος. Όσο έπινε τον άκουγε να της λέει ότι δε σκόπευε να της αποκαλύψει ποιος είναι. Η δουλειά του είχε να κάνει εδώ και χρόνια με συσκέψεις και αναλύσεις κι όχι με το τι συμβαίνει στην Ελλάδα.

Το σχέδιό του ήταν να την πάει μέχρι την Νέα Υόρκη και να την αφήσει σε ασφαλές μέρος. Έχοντας τα χρήματα για να ζήσει, περίμενε ότι ο καιρός της εκεί θα περνούσε ήσυχα και όλοι θα την ξεχνούσαν. Όμως η ξαφνική πρωινή έφοδος στο διαμέρισμα που οδήγησε σε τρεις ακόμη νεκρούς, τον υποχρέωσε να αλλάξει πλάνο. Η Ελληνική Αστυνομία δε θα μπορούσε να την προστατέψει. Η μόνη της ελπίδα ήταν να μπει σε πρόγραμμα προστατευόμενων μαρτύρων. Και αυτό θα γινόταν μόλις την πήγαινε με ασφάλεια στη Νέα Υόρκη.

-Καταλαβαίνεις ότι μου αναγγέλλεις ότι θα πρέπει να αλλάξω ταυτότητα και να ζήσω στο εξής όπου μου υποδείξει το αμερικανικό κράτος; Έχει νόημα όλο αυτό; Δε νομίζω ότι έχει, ούτε και θα το κάνω.

-Εσύ καταλαβαίνεις ότι δεν υπάρχει άλλη πιθανότητα να επιβιώσεις μετά και το σημερινό;

-Και που τη σκαπούλαρα σήμερα, πολύ είναι. Το ξέρω ότι δε θα ναι έτσι την επόμενη φορά. Αλλά εδώ που έφτασαν τα πράγματα, ποιο το νόημα;

-Το νόημα είναι ότι είσαι η πιο παλιά μου άκρη στη δουλειά. Δε σε έμπλεξα ποτέ, δε σε ενοχοποίησα, δε σε έδωσα στους δικούς μου. Ακόμη κι όταν έκλεψες σε κράτησα καθαρή και από τις δυο μεριές. Με βοήθησες πολύ παλιά, εν αγνοία του τι κάνω και ποιος είμαι. Δε σε δίνω για σφαγή παρότι οι δικοί μου το πρότειναν.

-Δε θέλω να με βοηθήσεις. Δε γουστάρω βοήθεια από μπάτσο. Ούτε και από κανέναν άλλο.

Της πήρε το ποτήρι και άρχισε να της αγγίζει τον λαιμό. Μόλις ψηλάφισε τις καρωτίδες της, άρχισε να την σφίγγει. Έμεινε ακούνητη κλείνοντας τα μάτια της όσο προσπαθούσε να αναπνεύσει. Το σφίξιμο χαλάρωσε.

-Αν θες τόσο διακαώς να πεθάνεις, έτσι μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή. Αλλά μόνο έτσι. Όχι με τις μαλακίες σου να πας στην Αγγλία και να περιμένεις με ένα πιστόλι στο χέρι.

-Κι αν δεν γίνει έτσι; Αν γίνει αλλιώς; Αν βρεθείς εσύ χωρίς να το περιμένεις με ένα σφίξιμο στον λαιμό;

-Αν γίνει αλλιώς, έπαιξα κι έχασα. Αλλά δε θα γίνει εδώ και δε θα γίνει τώρα. Πιες το ουίσκι μήπως σε βοηθήσει να κοιμηθείς χωρίς πόνους. Πausίπινα και ηρεμιστικά δεν πρόκειται να πάρεις όσο διαρκεί αυτό το ταξίδι.

Η Ηρώ πήρε το ποτήρι από το κομοδίνο και το άδειασε μονορούφι κοιτάζοντας τον νυχτερινό ουρανό. Πολλά αυτά που έμειναν στη μέση. Εκείνο το βράδι δεν είχε τη δύναμη να κάνει κάτι για να τα λύσει. Όμως τα πράγματα αργά ή γρήγορα θα γίνονταν αλλιώς. Ό,τι δε λύθηκε, θα κοβόταν. Αργά ή γρήγορα.

**(Opium, Deadcandance – Anastasis, PIAS Recordings 2012)*

Φαίη Φραγκλοκάτου

8

invisiblegulag.wordpress.com

